

Вчителі, які мене ревно змушували відріктися від Бога, через деякий час просили знайти їм Біблію

Розповідає Андрій Калинчук, який звершує служіння пастора у Вижниці, Берегометі та Миговому Чернівецької області.

Народився в селі Карапчів Вижницького району, Чернівецькій області. Виріс у сім'ї адвентистів сьомого дня, Батько Микола Іванович був електриком, мама Вікторія Георгіївна – домогосподарка. В мене два старших та один молодший брати. Я навчався у школі ще за радянських часів. У вчителів було завдання дітей з християнських сімей перевиховати на комуністичний лад. За мною були закріплені деякі вчителі, які намагалися зробити мене комуністом. Коли мені було ще десь десять років, я думав: ви говоріть, це ваша робота, а я знаю, у кого я вірю. У кожного своє. У віці дванадцяти-тринадцяти років добре знав математику, вчителі мене атакували, говорили: «Ти гарно, добре навчаєшся. Якщо би поступив у комсомол, був би людиною, тоді б зміг піти навчатися у Чернівецький державний університет на фізико-математичний факультет. Ми би тоді допомогли, з тобою займалися додатково після уроків, поїхали з тобою в університет, щоб замовити за тебе слово, ти сто відсотків вступив би. Лише є одна умова – вступи до комсомолу. Ти зроби це таємно, ніхто не буде знати: ні вдома, ні учні в школі, тільки деякі вчителі. Якщо ти не погодишся, ти не зможеш вступити не тільки до вищого навчального закладу, а навіть до училища. У твоїй шкільній справі буде написано «віруючий», а якщо віруючий – двері для навчання усюди закриті». Вони ще сказали: «Усі вчені – розумні люди, але ніхто з них не вірить у Бога. Хто у вас в церкві є з вчених людей, який вірить у Бога?» Тоді я почав перераховувати усіх в нашій громаді, побачив, що усі були робітниками,

колгоспниками, жодний з них не працював на якихось посадах. Викладачі говорили, що Бог – це міф, обман, Біблія – це неправда, це «опіум для народу», віра веде тільки у глухий кут. Коли вони так говорили постійно, я почав самий собі ставити питання: дійсно, хто має рацію? Батьки, церква, вчителі? Змалку мене батьки навчили молитися до Бога, прищепили любов до читання Божого Слова, я почав невпинно молитися про цю проблему, періодично читав Біблію. Молився не день і не місяць: «Господи, відкрийся мені, якщо Ти, дійсно є, і Твоє Слово – правда, щоб я не помилюся і обрав вірну дорогу у своєму житті». Одного разу прочитав про біблійні пророцтва, які говорили про останній час. Читаючи ті слова, побачив, що сказане збулося повністю. Все, що я бачив у світі, відбувається таким чином, як було написано ще в ті часи. Тоді я помолився і сказав: «Дякую, Господи, Ти мені відкрився. Я точно знаю, що Ти є і Твоє Слово – це є правда. Те, що написано більше двох тисяч років назад, все точно збувається».

З того часу я поставив собі мету – досліджувати так Слово Боже, щоб знати, що відповісти іншим. Після такого визнання почав вчителю сміливо говорити, що Біблія – це Божа правдива книга, а не «опіум для народу». І коли я почав так сміливо їм говорити, вони залишили мене у спокої, бо зрозуміли, що не перевиховати. Невдовзі, буквально через два роки такої тиші я пішов у дев'ятий клас. То був дев'яностий рік – рік потепління стосовно релігії. Радянський Союз ще був, але вже не мав сили, почали привозити в Україну Біблії з-за кордону. Декілька з тих вчителів, які мене ревно перевиховували, підійшли попросили: «Андрій, ти можеш нам дістати Біблію? Хотілося б її прочитати». Всіх учителів, які мали бажання, забезпечив Бібліями. На уроках я вже міг вільно проповідувати про Бога, деякі вчителі навіть просили щось розказати. Я розказував те, про що нещодавно прочитав сам. А коли почали просити розповідати, то я ще більше досліджував і вивчав Біблію, щоби ясно та доступно розказувати в Кого я вірю, якого Бога маю. Саме це вплинуло на моє бажання стати пастором.

В той час різні конфесії змогли нести Слово Боже до людей. Чому Ви залишилися адвентистом?

Саме у підлітковому віці, коли мене атакували, Бог відкрився мені й я зрозумів, що все написане у Біблії є істиною. Змалку ходив до адвентистської церкви, усе було для мене близьким, а коли вивчав, переконувався, що тільки в адвентистській церкві є істина. Я вже тоді міг спілкуватися з представниками інших конфесій і показувати, що так сказано в Біблії, а Бог незмінний. У п'ятнадцять-шістнадцять років ми, молодь самостійно виявляли бажання, ходили по селах, розповсюджували Біблії, духовну літературу. Це був час великого підйому радості, служіння для Бога та людей.

Як Ви стали пастором?

У шістнадцять років я прийняв хрещення, виконував у церкві різні служіння. Коли мені виповнилось дев'ятнадцять років, мене обрали пресвітером. Розуміючи як важко тим, хто тільки навернувся до Бога, я відвідував їх. Ми вивчали різні запитання з Біблії. Для мене ці теми були простими, а в охрещених була така радість, задоволення від отриманої відповіді, що я захотів стати пастором, служити Богові, щоб нести людям Слово Боже. Я завжди відвідував семінари, заняття, мене знали пастори, керівники церкви в нашому регіоні. Вони й запропонували заочно навчатися в духовній семінарії в Бучі. Я погодився з радістю. До релігійного потепління у нас було підпільне навчання пасторів, яке проводив пастор Іван Якубчак. Мій батько пропонував мені навчання у ті часи. Коли у дев'яностому році настала релігійна свобода і церква вийшла з підпілля, Іван Черничко, один з її керівників, організував навчання у селі Мамаївці, і я поїхав туди. Потім запропонували навчатися у Бучі.

На самому початку навчання познайомився з Вадимом Ковтюком. І він мені запропонував служити в церкві на території Центральної конференції (Київська, Житомирська, Чернігівська області). Я не чекав такої пропозиції, попросив трохи часу

обдумати. Згодом погодився і разом з дружиною після весілля поїхали на перше місце служіння.

А у Вас є такий випадок, який запам'ятався на все життя?

В дев'яностому році люди мали бажання вивчати Слово Боже, але в нас були лише звичайна Біблія, книги «Дорога до Христа», «Христос – наш Спаситель» та «Я нашел путь». Коли ми приносили духовну літературу, люди говорили, що вирости без Бога, без Божого Слова, тому своїх дітей хочуть навчити Святому Письму. Тому так була потрібна дитяча Біблія. “Ми самі ще не розуміємо у дорослій, почнемо з дитячої і для себе, і для дітей” – говорили вони. Дитячі Біблії дуже важко було десь знайти, їх друкували, але попит був дуже великий. На одному молодіжному таборі двоюрідні брати мого батька сказали, що мають дитячі Біблії у великій кількості, скільки потрібно. Одеса – портове місто, з-за кордону привозили багато християнської літератури. Я домовився, що вони дізнаються вартість, а я приїду за книгами. В громаді сказав, що можу поїхати до Одеси і купити там книги. Мені виділили певну суму і я окрилений, радісний, щасливий після суботи збираюсь їхати до Одеси. Потяг тоді був Івано-Франківськ- Одеса-Чернівці. Мама хвилюється, бо мені тільки п'ятнадцять років, нікуди далеко сам не їздив. А я знав увесь маршрут, номер автобуса в Одесі, яким ми їхали до родичів, зупинку, і був впевнений, що знайду. До Чернівців зі мною поїхав старший брат, щоб там посадити мене на потяг, бо білетів не було. А я молюся: Господи, я їду не відпочивати на морі, а за духовною літературою, невже в Тебе не буде для мене лише одного квитка. Я вірю, що у тебе квиток. У касі в Чернівцях білетів не було, бо влітку багато їдуть на море. Брат вирішив спробувати домовитися з провідником. Але провідники лише розводили руками – білетів немає. Тому ми повернулися додому. Я приїхав розчарований. Питав у Бога: Господи, одного білета в Тебе не було? Як це так? Чому?

Через декілька днів до батька приїжджає адвентист з іншого села. В розмові я випадково почув таку фразу: «Завтра я машиною їду в Одесу». Підбіг і питаю: а мене візьмете? Він

погодився, привіз мене до родичів, я переночував, вранці йду по знайомих місцях, і бачу, що там, де була кінцева зупинка 148 автобуса, порожньо. Я питаю, чи є такий автобус, і мені відповіли, що він їздить іншим маршрутом – треба пройти пройти два квартали з іншого боку. Тоді зрозумів, чому Бог мені не дав білета, бо знав, що я зустрінуся з труднощами. У той час не було мобільних телефонів, мене б ніхто не зустрів, я заблукав би. Взяв літературу, придбав білет із Одеси і щасливий повернувся додому.

Розкажіть, де Ви служили, у яких містах?

На той час проводили багато євангельських програм, після яких люди хрестилися і необхідно було, щоб хтось піклувався про них. Мене запросили у новостворену громаду в містечку Ржищів Київської області. Ї дотепер приємні спогади про ті часи. Я тоді зовсім молодим пастором був, члени церкви старші. Просив, щоб зверталися тільки на ім'я, але вони казали, що я їхній вчитель, і називали іменем та по-батькові. Одновірці добре сприймали інформацію, слухалися, все хотіли знати і бути вірними Богові. Моя дружина Мар'яна була зовсім юною, але вчила значно старших як можна приготувати смачну їжу без м'яса, займалася з дітьми у церкві.

Потім ми повернулися в рідні краї. Служили у Заболотіві, Дебеславцях, Верховині, Коломиї на Івано-Франківщині, а також у Сокирянах, Кельменцях, Станівцях, Вашківцях, Карапчеві, Банилові Чернівецької області.

Розкажіть про свою сім'ю. Як виховували своїх дітей, щоб вони любили Господа і zostалися у церкві.

В нас дві донечки, старша Інна працює вчителем в Бучі, молодша Ангеліна навчається в Українському гуманітарному інституті.

Так, пастору більше часу доводиться приділяти служінню. Вихованням донечок займалася більше дружина. Але з самого початку спільного життя ми з Мар'яною домовилися: якщо я бачу, що вона неправа чи неправильно виховує дітей, я при дітях не

кажу зауваження. Так само робить й вона, щоб діти не ділили хто добрий – тато чи мама. Ми жили далеко від своїх батьків, доньки постійно були з нами. На домашні зібрання, на відвідування дружина йшла разом зі мною та дітьми. Діти завжди уважно слухали, і це настільки чудово впливало на них. Чим вони більше слухають духовне, тим краще істина відкладається у їхніх сердечках.

Пам'ятаю, коли Інні було вісім років, вона підійшла до мене й запитала: «Тато, а що потрібно, щоб хреститися?» Я розказував їй як дорослій, а вона відповіла: «Тато, я все це знаю». Одного разу, вони ще були малі, я почав ставити їм серйозні духовні питання, про те, у що ми віримо, і діти відповідали як дорослі. Я чув ті ж слова, які говорив іншим людям. Дружина завжди була зі мною у служінні. Діти стали дорослими і не кажуть, що їм не цікаво, навпаки, вони хочуть служити Богові.

На першому місці у вихованні дітей було навчання духовності. Як мені батьки прищеплювали любов до Божого слова, так і ми старалися виховати власних дітей. Коли старша донька пішла до школи, молодшій було чотири роки. Вона від старшої сестри навчилася читати. Але такого бажання щось прочитувати не мала. Як кожна дитина, вона любила подарунки. Донечки мали Дитячі Біблії, але одного разу я привіз нову, дуже красиву, з позолотою. Сказав, що дарую Ангеліні з однією умовою: якщо вона прочитає. Кожного ранку Ангеліна нікуди не йшла, поки не прочитає одну сторінку. З самого дитинства ми виховували любов до читання, придбали усі томи «Вечерних рассказов», де бачили книжку з духовними історіями, намагалися купити. Завжди розповідали приклади як жити, як Бог благословляє, підтримує. Діти постійно читають до тепер Боже Слово, духовну літературу. Ввечері ми мали сімейне богослужіння, де могли поділитися досвідами з Богом, прочитаним у книгах, розказували, що особливого помітили цього дня. Щось незрозуміле розбирали разом. Дякую Богові, що Він дав мудрість вберегти дітей від впливу цього світу.

У Ваших донечок були досвіди з Богом?

Коли служив у Кельменцях, проводив підготовку до хрещення, запрошував всю молодь, щоб приходила на вивчення доктрин адвентистської церкви. Нашій Інні було чотирнадцять років і вона сказала, що на цей раз хреститися не буде. Ми ніколи не змушували дітей приймати хрещення, не підганяли, хотіли, щоб це було їхнє свідоме рішення. Коли закінчилося свято хрещення, дочка прийшла додому і сказала: «Я так пошкодувала, що сьогодні не прийняла хрещення. Наступного разу охрещуся, не буду відкладати». На наступному хрещенні вона була в числі перших. Молодша дочка прийняла хрещення у чотирнадцять років, також вирішила самотійно.

Що треба робити, щоб підлітки та молодь залишалися у церкві?

Чим більше підлітки та молодь долучаються до служіння, духовної роботи, тим більша вірогідність, що вони залишаться. В різних громадах різні можливості, але я завжди намагаюся підлітків із тринадцяти років залучити до духовного навчання. Пропоную долучитися до служіння проповіді наступним чином. У нашій громаді було декілька чоловіків та жінок, які не могли приходити на служіння. Ми організували молодь і почали з ними відвідувати тих людей. Ми не тільки просто приходили в гості, а проводили у них богослужіння. Спочатку я проповідував хвилин десять, а підлітки співали, розказували вірші. Потім запропонував їм по черзі проповідувати. Старенькі брати та сестри відчували себе потрібними, їм подобалося, що до них приходила молодь. Коли молодь і підлітки бачили, як зі сльозами на очах старенькі дякували, то відчували задоволення від служіння. Вони залишаються у церкві, хочуть служити Богові.

Щоб діти залишилися у церкві, повинні бути спільні зусилля батьків та церкви. Якщо батьки не піклуються про це, яким би успішним не був пастор, які б не говорив проповіді, він не зможе зробити те, що можуть батьки вдома. З мого досвіду – дитина робить свій вибір – залишитися чи піти до п'ятнадцяти років. Якщо вона зробила свій вибір у юному віці, вона залишиться з Богом, у церкві. Але щоб вона у юному віці

зробила свій вибір на користь Бога, треба батькам із самого народження виховувати своїх дітей для Господа. Усім батькам, які їздять за кордон, кажу: ви заробите гроші, дасте дітям освіту, але ви не дасте їм найголовніше – духовність.

Щоб Ви побажали своїм дітям і усім іншим підліткам, молоді?

Моє дуже велике бажання, щоб діти завжди духовно збагачувалися, щоб мали власні досвіди, пережиті з Богом. Бажаю, щоб вони своїми дарами, якими їх наділив Господь, могли служити Йому та людям.

Питання – Алла Шумило